

Text en futur (§ 3 i 4)

La seva arquitectura serà desproporcionada. L'atzavara tindrà forma d'herba i grandària d'arbre. Semblarà una herba vista a través d'uns vidres de multiplicar, al contrari d'algunes plantes petites, que semblaran arbres en miniatura. Heu-vos ací com en la botànica hi haurà des vegades una falta d'harmonia estètica. La bellesa de la natura no serà perfecta i total. En la natura hi haurà coses incompletes i coses esquerrades. Per això l'home haurà de col·laborar amb les forces naturals per a encarrilar-les i aprofitar-les en el sentit de la utilitat i de la bellesa.

En aquests feixos de glavis que veurem en les garrigues, o tocant els marges, o a les vores dels camins, es dregaran sovint uns pals llargs com astes de bandera, que floriran al capdamunt. Semblaran els ganferous d'un exercit invisible, compost de soldats ocults dins la trèmpera, que només deixaran veure l'ampla fulla de llurs glavis punxeguts. Algunes fulles apareixeran dobles: seran glavis

torgats pels cops de la imaginària batalla

Merç en condicional :

L'home, en el seu esforç per aprofitar i millorar la natura, hauria sabut convertir les atzaveres en un element decoratiu. Atzaveres mitjanes i petites, sobretot les de fulles mostrejades, apareixerien en gerros alts, damunt les portes dels palets i en els murs dels jardins.

Planta resistent, l'atzavera desafiarà l'enemistat atmosfèrica i adregaria sempre cap a dalt les puntes dels seus glevs, com si volgués (1) esqueixar les boires, els núvols i el cel.

Dr. Rovira i Virgili

(1) Un sembla que ací escan millor aquesta forma que no "voluria" (el condicional fóra ací incorrecte)

In Bohigas - Route de Maury
à ESTAGEL (P.O.)

LES ATZAVARES.

Feixos de glavis posats de punta al cel, les atzavares donen a la garriga l'aspecte d'un campament bèl·lic. Les enormes fulles, carneses i fibroses, acaben en l'agulla dura i forta. De segur que en els temps de la prehistòria, els extrems d'aquestes fulles van ésser utilitzats com a armes. A més dels ganivets i sagetes de sílex, els homes de l'edat de pedra devien emprar els punyals d'atzavara. I si en els jaciments prehistòrics no n'ha quedat rastre, és perquè la matèria d'aquests punyals els ha fet fonedissos dintre la pols dels llargs segles.

L'atzavara és per a nosaltres una planta estranya. És estranya geogràficament i cronològicament. Sembla una planta d'altres edats i d'altres regions. Diríeu que és una romanalla de la flora d'anteriors edats geològiques, o bé una mostra de la flora opulenta d'altres climes.

La seva arquitectura és desproporcionada. L'atzavara té forma d'herba i grandària d'arbre. Sembla una herba vista a través d'uns vidres de multiplicar, al contrari d'algunes plantes petites, que semblen arbres en miniatura. Heu-vos ací com en la botànica hi ha de vegades una falta d'harmonia estètica. La bellesa de la natura no és perfecta i total. En la natura hi ha coses incompletes i coses esguerrades. Per això l'home ha de col·laborar amb les forces naturals per a encarrilar-les i aprofitar-les en el sentit de la utilitat i de la bellesa.

En aquests feixos de glavis que veiem en les garrigues, o tocant els marges, o a les vores dels camins, es dreuen sovint uns pals llargs com astes de bandera, que floreixen al capdamunt. Semblen els ganfarons d'un exèrcit invisible, compost de soldats ocults dins la trinxera, que només deixen veure l'ampla fulla de llurs glavis punxeguts. Algunes fulles apareixen doblegades: són glavis torçats pels cops de la imaginària batalla.

Tanmateix, aquesta planta estranya, exòtica, extemporània, és un element característic en el paisatge d'una bona part de Catalunya. En les terres eixutes i pedregoses de la Catalunya Nova, les atzavares són un detall pintoresc i fisonòmic. Però què ho fa que aquesta planta sigui mirada pels nostres ulls amb més curiositat que afecte? L'atzavara és una planta esquerra. Quan us hi acosteu, sentiu una mena de malfiança. Podríem imaginar que passa per la vostra ment la temença que els invisibles guerrers surtin de terra empunyant els glavis gegantins.

L'home, en el seu esforç per aprofitar i millorar la natura, ha sabut convertir les atzavares en un element decoratiu. Atzavares mitjanes i petites, sobretot les de fulles mostrejades, apareixen en gerros alts, damunt les portes dels xalets i en els murs dels jardins.

Planta resistent, l'atzavara desafia l'enemistat atmosfèrica i adreça sempre cap a dalt les puntes dels seus glavis, com si volgués esqueixar les boires, els núvols i el cel.

A. ROVIRA i VIRGILI

(Del llibre Teatre de la Natura, Edicions Ragsol, 10, rue Washington, PARIS VIII. - Preu: 250 francs.)

Posar els paràgrafs 3 i 4 d'aquest text en futur, i els dos darrers en condicional (V. par. 41, pàg. 46 de la Gramàtica).

In Dolige